

Het boek Joël en de Laodiceïsche Kerk der Zevendedagsadventisten - Nummer Dertig

Jeff Pippenger

2026-01-16

Nummer Dertig

De Messiaanse vervullingen in het boek Mattheüs omvatten de wegmarkering van de tijd van het einde, de wegmarkering van het formaliseren van de boodschap, twee getuigen van de wegmarkering van 9/11, van wie de een een getuige is van de innerlijke boodschap aan Laodicea en de ander van de uiterlijke boodschap van de terreur van de islam. Het is passend dat de wegmarkering van 9/11 wordt vertegenwoordigd door twee van de twaalf Messiaanse vervullingen in Mattheüs, want 9/11 omvat de boodschap van de tweede engel, waarin altijd sprake is van een verdubbeling. De dood van 18 juli 2020 was de vijfde wegmarkering die wij beschouwden, en vervolgens was de stem in de woestijn in juli 2023 de zesde en de opstanding van 2024 de zevende. De achtste Messiaanse vervulling is de Middernachtsroep.

Het Achtste Messiaanse Wegmerk is de Middernachtsroep

Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen gesproken is door de profeet, toen hij zei: Zegt de dochter van Sion: Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, het jong van een lastdier. Mattheüs 21:4, 5.

Voorspelling

Verheug u zeer, o dochter van Sion; juich, o dochter van Jeruzalem: zie, uw Koning komt tot u: Hij is rechtvaardig en heeft heil; nederig, rijdend op een ezelt, ja op een veulen, het jong van een ezelin. Zacharia 9:9.

„Vijfhonderd jaar tevoren had de Heere door de profeet Zacharia verklaard: ‘Verheug u zeer, gij dochter van Sion; juich, gij dochter van Jeruzalem. Zie, uw Koning komt tot u. Hij is rechtvaardig en brengt heil; nederig, en rijdende op een ezelt, op een veulen, het jong van een ezelin.’ [Zacharia 9:9.] Indien de discipelen hadden beseft dat Christus op weg was naar het oordeel en naar de dood, zouden zij deze profetie niet hebben kunnen vervullen.

„Op gelijke wijze vervulden Miller en zijn medewerkers de profetie en brachten zij een boodschap die volgens de ingeving aan de wereld verkondigd moest worden, maar die zij niet hadden kunnen brengen indien zij de profetieën die op hun teleurstelling wezen en een andere boodschap voorstelden die, voordat de Heere zou komen, aan alle volken gepredikt moest worden, ten volle hadden begrepen. De boodschappen van de eerste en de tweede engel werden op de juiste tijd gegeven en volbrachten het werk dat God voornemens was door middel van deze boodschappen te volbrengen.” The Great Controversy, 405.

Het misverstaan van Gods profetisch Woord was verbonden met de geschiedenis van Christus' triomfantelijke intocht, en ook met de parallelle geschiedenis van de verkondiging van de

boodschap van de Middernachtsroep in 1844. Van de honderd vierenveertigduizend wordt verlangd dat zij „de profetieën begrijpen die op hun teleurstelling wijzen.” Johannes wordt in Openbaring 10 van tevoren meegedeeld dat de boodschap van het boekje, die in zijn mond zoet zou zijn, bitter zou worden.

„Wij hebben niets te vrezen voor de toekomst, tenzij wij vergeten hoe de Heere ons heeft geleid en Zijn onderricht in onze geschiedenis van vroeger.” *Life Sketches*, 196.

De „leiding des Heren” in het verleden wordt, naast andere voorzienige daden, voorgesteld als Zijn hand die een vergissing in de cijfers bedekte; want het was voor de Millerieten niet het beste hun teleurstelling van tevoren te begrijpen, evenmin als het voor de discipelen het beste was alle elementen van hun teleurstelling bij het kruis te begrijpen. Maar de geschiedenis van de verkondiging van de Middernachtsroep wordt aangeduid als juist dat licht dat naar de hemel leidt, en dit wordt opgemerkt in Ellen Whites allereerste visioen. De honderd vierenveertigduizend moeten de teleurstellingen van de discipelen en van de Millerieten begrijpen. Dat licht te verwerpen is van het pad af te vallen.

„Achter hen was aan het begin van het pad een helder licht geplaatst, waarvan een engel mij zei dat het de ‘middernachtsroep’ was. Dit licht scheen over het gehele pad en verlichtte hun voeten, opdat zij niet zouden struikelen.”

„Indien zij hun ogen gevestigd hielden op Jezus, Die zich vlak vóór hen bevond en hen naar de stad leidde, waren zij veilig. Maar weldra werden sommigen vermoeid en zeiden dat de stad nog een heel eind verwijderd was, en dat zij hadden verwacht er reeds te zijn binnengegaan. Dan bemoedigde Jezus hen door Zijn heerlijke rechterarm op te heffen, en van Zijn arm ging een licht uit dat over de adventschare golfde, en zij riepen: ‘Halleluja!’ Anderen verloochenden roekeloos het licht achter hen en zeiden dat het niet God was geweest Die hen zo ver had geleid. Het licht achter hen doofde uit, zodat hun voeten in volkomen duisternis verkeerden, en zij struikelden, verloren het doel en Jezus uit het oog, en vielen van het pad neer in de donkere en goddeloze wereld beneden.” *Christian Experience and Teachings of Ellen G. White*, 57.

De achtste wegmarkering is de Middernachtsroep, zoals getypeerd door Christus’ triomfantelijke intocht in Jeruzalem.

„De middernachtsroep werd niet zozeer gedragen door redenering, hoewel het schriftuurlijke bewijs helder en afdoend was. Er ging een aandrijvende kracht mee gepaard die de ziel in beweging bracht. Er was geen twijfel, geen vragen. Bij de gelegenheid van Christus’ triomfantelijke intocht in Jeruzalem stroomde het volk, dat uit alle delen van het land was samengekomen om het feest te vieren, toe naar de Olijfberg, en toen zij zich aansloten bij de menigte die Jezus begeleidde, werden zij gegrepen door de bezieling van het ogenblik en hielpen zij de uitroep doen aanzwellen: ‘Gezegend is Hij Die komt in de Naam des Heeren!’ [Mattheüs 21:9.] Op gelijke wijze voelden ook ongelovigen die toestroomden naar de adventistische samenkomsten—sommigen uit nieuwsgierigheid, anderen enkel om te spotten—de overtuigende kracht die de boodschap vergezelde: ‘Zie, de Bruidegom komt!’” *Spirit of Prophecy*, deel 4, 250, 251.

Om in de laatste dagen een wijze maagd te zijn, zou het uit profetische noodzaak vereisen dat die wijze maagden een teleurstelling ondergaan, die op haar beurt de vertoef tijd van de gelijkenis inleidt. Zonder de ervaring van de vertoef tijd bent u noch een wijze, noch een dwaze maagd.

„De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 beeldt eveneens de ervaring van het adventvolk uit.” *The Great Controversy*, 393.

Hoe dan ook moeten de wijze maagden van de laatste dagen een teleurstelling ervaren die parallel liep aan 19 april 1844, want de ervaring van de gelijkenis is de ervaring van de honderd vierenveertigduizend, die Johannes in de Openbaring als maagden aanduidt.

Dezen zijn het die zich met vrouwen niet verontreinigd hebben, want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen, waar het ook heengaat. Dezen zijn het die uit de mensen zijn vrijgekocht, als eerstelingen voor God en voor het Lam. Openbaring 14:4.

Hoeveel gelijkenissen van Christus worden rechtstreeks en uitdrukkelijk aangeduid als tot op de letter vervuld? Iedere gelijkenis zal tot op de letter vervuld worden, maar de gelijkenis van de tien maagden wordt in het bijzonder voorgesteld als in het verleden en in de toekomst “tot op de letter” vervuld. Zij wordt vergeleken met de derde engel, die vanaf 1844 tot aan het moment waarop Michaël opstaat en de menselijke genadetijd eindigt, de tegenwoordige waarheid moet blijven.

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld geworden en zal tot aan het einde der tijd de tegenwoordige waarheid blijven.” *Review and Herald*, 19 augustus 1890.

Tot aan het einde der tijden is de gelijkenis van de tien maagden tegenwoordige waarheid, en de Middernachtsroep zal opnieuw tot op de letter worden vervuld.

„Er is een wereld die ligt in goddeloosheid, in misleiding en begoocheling, in de schaduw des doods zelf,—slapend, slapend. Wie gevoelen zielsangst om hen te wekken? Welke stem kan hen bereiken? Mijn gedachten werden naar de toekomst gevoerd, wanneer het sein gegeven zal worden. ‘Zie, de Bruidegom komt; gaat uit Hem tegemoet.’ Maar sommigen zullen talmen om de olie te verkrijgen voor het bijvullen van hun lampen, en te laat zullen zij ontdekken dat karakter, dat door de olie wordt voorgesteld, niet overdraagbaar is.” *Review and Herald*, 11 februari 1896.

De Middernachtsroep is het volgende waymark aan de horizon in de beweging van de honderdvierenveertigduizend. Dat waymark gaat vergezeld van de vervolging die tegen de getrouwen begint voorafgaand aan de zondagswet. Die vervolging is uitwendig en inwendig, en de inwendige vervolging omvat twee afzonderlijke symbolen. Een van die symbolen is Judas, het andere het Sanhedrin.

Het negende messiaanse wegmerk is het verraad voor 30 zilverstukken

Toen werd vervuld hetgeen gesproken is door de profeet Jeremia, toen hij zei: En zij namen de dertig zilverlingen, de prijs van Hem die gewaardeerd was, Die zij van de kinderen van Israël gewaardeerd hadden; En zij gaven die voor de akker van de pottenbakker, zoals de Heere mij bevolen had. Mattheüs 27:9, 10.

Voorspelling

En ik zei tot hen: Indien het goed is in uw ogen, geeft mij mijn loon; maar zo niet, laat het na. Toen wogen zij dertig zilverlingen af als mijn loon. En de HEERE zei tot mij: Werp het de pottenbakker toe, die heerlijke prijs waarop Ik door hen geschat ben. Toen nam ik de dertig zilverlingen en wierp ze in het huis des HEEREN de pottenbakker toe. Zacharia 11:12, 13.

Het verraad van Judas vertegenwoordigt het verraad van de valse priesters, want het getal 30 vertegenwoordigt de leeftijd van de priesters. De priesters, die tevens Levieten zijn, worden door de Boodschapper van het Verbond gereinigd als goud en zilver. De dertig zilverstukken van Judas vertegenwoordigen de uitzuivering van de valse priesters bij de zondagswet; hoewel Judas stierf vlak vóór het kruis, was het toch dezelfde dag. Judas is niet het symbool van het Sanhedrin; hij is een symbool van iemand van wie men meende dat hij tot de discipelen van Christus behoorde.

Als een discipel van Christus was u een discipel van de zalving van Jezus. De zalving bij Zijn doop veranderde de naam van Jezus tot Jezus Christus, want Christus betekent: de Gezalfde. Zijn naam veranderde toen, want Hij zou toen het verbond met velen bevestigen gedurende één week, en een voornaam symbool van een verbondsrelatie is een veranderde naam. Jezus werd bij Zijn doop met kracht gezalfd. Een discipel van Christus zijn, betekende dat u een discipel van Zijn doop was. Bij Zijn doop werd Hij immers met kracht gezalfd. De uitspraak van Petrus in Mattheüs 16:18 staat in de christelijk-theologische wereld bekend als de „christelijke belijdenis”. Zij vormt een van de grote thema’s van bespreking onder theologen en geleerden. Gewoonlijk brengt een bespreking door theologen en geleerden iets aan het licht dat van geen, of wellicht van ondergeschikt belang is, maar het punt blijft dat het christendom begrijpt dat Jezus, toen Hij gezalfd werd, toen de Messias werd.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben? En Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God. Mattheüs 16:15, 16.

Petrus’ oorspronkelijke naam bracht juist die waarheid tot uitdrukking, want Simon Barjona betekent „iemand die de boodschap van de duif hoort”, hetgeen de boodschap van Zijn doop was. Zijn doop stemt overeen met 9/11, en Judas vertegenwoordigt hen die op enig moment beleden hebben 9/11 te begrijpen, maar onderweg het rechte spoor verliezen. Judas is geen symbool van het Sanhedrin, want zij vertegenwoordigen de Laodiceese Kerk der Zevende-dags Adventisten. Judas leverde een getuigenis ten behoeve van het Sanhedrin, maar de symboliek van de opstand van het Sanhedrin verschilt van de opstand van Judas. De opstand van het Sanhedrin wordt uitgedrukt in de volgende droom.

‘Ik verzamelde mijn geschriften, en wij begonnen aan onze reis. Onderweg hielden wij twee samenkomsten in Orange en hadden wij bewijs dat de gemeente erdoor werd gebaat en

bemoedigd. Wij werden zelf verkwikt door de Geest des Heeren. Die nacht droomde ik dat ik in Battle Creek was, uitkijkend door het zijraam bij de deur, en ik zag een gezelschap in rijen van twee naar het huis optrekken. Zij zagen er streng en vastberaden uit. Ik kende hen goed en wendde mij om de salondeur te openen om hen te ontvangen, maar ik dacht dat ik nog eens zou kijken. Het tafereel was veranderd. Het gezelschap vertoonde nu de aanblik van een katholieke processie. De een droeg een kruis in de hand, een ander een rietstok. En toen zij naderden, trok degene die een rietstok droeg een kring om het huis heen en zei driemaal: “Dit huis is in de ban gedaan. De goederen moeten verbeurdverklaard worden. Zij hebben tegen onze heilige orde gesproken.” Ontzetting greep mij aan, en ik snelde door het huis, de noorddeur uit, en bevond mij te midden van een gezelschap, van wie ik sommigen kende, maar ik durfde geen woord tot hen te spreken uit vrees verraden te worden. Ik trachtte een afgezonderde plek te vinden waar ik kon wenen en bidden zonder overal waar ik mij wendde begerige, onderzoekende blikken te ontmoeten. Ik herhaalde dikwijls: “Ach, kon ik dit slechts begrijpen! Als zij mij toch wilden zeggen wat ik heb gezegd of wat ik heb gedaan!”

„Ik weende en bad veel, terwijl ik zag hoe onze goederen in beslag werden genomen. Ik trachtte in de blikken van hen die mij omringden medeleven of medelijden met mij te lezen, en lette op de gelaatsuitdrukkingen van verscheidene personen van wie ik dacht dat zij tot mij zouden spreken en mij zouden troosten, als zij niet vreesden dat zij door anderen zouden worden opgemerkt. Ik deed één poging om aan de menigte te ontkomen, maar toen ik zag dat ik in het oog werd gehouden, verborg ik mijn voornemen. Ik begon luid te wenen en zei: ‘Als zij mij slechts wilden zeggen wat ik heb gedaan of wat ik heb gezegd!’ Mijn man, die in een bed in dezelfde kamer sliep, hoorde mij luid wenen en maakte mij wakker. Mijn kussen was nat van tranen, en een sombere neerslachtigheid drukte op mijn geest.” Testimonies, deel 1, 577, 578.

De toepassing van het beginsel dat de profeten meer spreken over de laatste dagen dan over de dagen waarin zij leefden, doet voor de leiders van de Kerk van de Zevende-dags Adventisten een zeer plechtige vraag rijzen. Zuster White „verzamelde” haar „geschriften” en begon aan een terugreis naar Battle Creek. Battle Creek was toen het hart van het werk, zoals Takoma Park dat heden is, of Jeruzalem in de dagen van Christus. Zij verzamelde haar geschriften voor de reis, nadat zij een worsteling had uiteengezet die zij met betrekking tot haar geschriften had gehad. De context van haar droom betreft haar geschriften. De worsteling vond plaats in de stad Wright.

“Terwijl wij in Wright verbleven, hadden wij mijn manuscript voor nr. 11 naar het publicatiekantoor gezonden, en ik benutte, zodra ik niet in een bijeenkomst was, bijna ieder ogenblik om de stof voor nr. 12 uit te schrijven. Mijn krachten, zowel lichamelijk als geestelijk, waren zwaar op de proef gesteld tijdens mijn arbeid voor de gemeente in Wright. Ik voelde dat ik rust moest hebben, maar kon geen enkele gelegenheid tot verlichting zien. Ik sprak verscheidene malen per week tot het volk en schreef vele bladzijden met persoonlijke getuigenissen. De last van zielen rustte op mij, en de verantwoordelijkheden die ik voelde waren zo groot, dat ik elke nacht slechts enkele uren slaap kon krijgen.

Terwijl ik aldus arbeidde in spreken en schrijven, ontving ik brieven van ontmoedigende aard uit Battle Creek. Toen ik ze las, voelde ik een onuitsprekelijke neerslachtigheid van geest, die

uitliep op zielenangst en gedurende korte tijd scheen mijn levensenergieën te verlammen. Drie nachten sliep ik nauwelijks. Mijn gedachten waren verontrust en verward. Ik verborg mijn gevoelens zo goed ik kon voor mijn man en voor het meelevende gezin bij wie wij verbleven. Niemand kende mijn worsteling of de last op mijn gemoed, terwijl ik mij met het gezin verenigde in de morgen- en avondgodsdienst en trachtte mijn last neer te leggen op de grote Lastdrager. Maar mijn smeekbeden kwamen voort uit een hart dat door angst was verscheurd, en mijn gebeden waren gebroken en onsamenvattend ten gevolge van onbeheersbaar verdriet. Het bloed steeg mij naar het hoofd, waardoor ik dikwijls wankelde en bijna viel. Ik had vaak een bloedneus, vooral nadat ik mij had ingespannen om te schrijven. Ik werd gedwongen mijn schrijfwerk terzijde te leggen, maar kon de last van angst en verantwoordelijkheid die op mij rustte niet van mij afschudden, daar ik beseftte dat ik getuigenissen voor anderen had die ik hun niet kon voorhouden.

„Ik ontving nog een brief, waarin mij werd meegedeeld dat men het het beste achtte de publicatie van nr. 11 uit te stellen totdat ik datgene op schrift had gesteld wat mij was getoond met betrekking tot het Health Institute, aangezien degenen die aan het hoofd van die onderneming stonden, in grote behoefte aan middelen verkeerden en de invloed van mijn getuigenis nodig hadden om de broeders te bewegen. Ik stelde toen een gedeelte op van hetgeen mij was getoond met betrekking tot het Institute, maar kon het gehele onderwerp niet uitwerken wegens bloedstuwning naar de hersenen. Indien ik had gedacht dat nr. 12 zo lang vertraagd zou worden, zou ik in geen geval dat gedeelte van de stof, vervat in nr. 11, hebben toegezonden. Ik veronderstelde dat ik, na enkele dagen rust, mijn schrijven weer zou kunnen hervatten. Maar tot mijn grote droefheid ontdekte ik dat de toestand van mijn hersenen het mij onmogelijk maakte te schrijven. Het voornemen om getuigenissen te schrijven, hetzij algemene hetzij persoonlijke, werd opgegeven, en ik verkeerde voortdurend in bekommering omdat ik ze niet kon schrijven.”

“In deze stand van zaken werd besloten dat wij naar Battle Creek zouden terugkeren en daar zouden blijven zolang de wegen modderig en door het slechte weer stukgereden waren, en dat ik daar nr. 12 zou voltooiën. Mijn man verlangde er zeer naar zijn broeders te Battle Creek te zien en tot hen te spreken en zich met hen te verblijden in het werk dat God voor hem deed. Ik bracht mijn geschriften bijeen, en wij begonnen onze reis. ...” Testimonies, deel 1, 576, 577.

In de laatste dagen veranderde de leiding van de Kerk der Zevende-dags Adventisten, voorgesteld als Battle Creek en degenen die zij „goed kende”, in een katholieke optocht. De leiding van de Kerk der Zevende-dags Adventisten veranderde in een katholieke optocht. In de droom kwamen zij „twee aan twee”, de een met een rietstaf, de ander met een kruis. Zij trokken een cirkel om het huis en riepen driemaal uit: „Dit huis is in de ban gedaan. De goederen moeten in beslag worden genomen. Zij hebben tegen onze heilige orde gesproken.” Wat zijn de „goederen” in het „huis” die de katholieke leiders van Battle Creek „in beslag namen”? Tegen welke „heilige orde” van de katholieke kerk was „gesproken”?

Meer rechtstreeks gesteld zou de vraag kunnen zijn: “welke orde binnen het katholicisme gaf leiding aan de inquisitie?” De inquisitie begon met de orde der dominicanen, voordat de jezuïeten in de geschiedenis verschenen, maar toen zij er eenmaal bij betrokken waren, werden zij de orde

die de wreedheid en het bloedvergieten het krachtigst uitdroeg.

“Over heel de christenheid werd het protestantisme bedreigd door geduchte vijanden. Nauwelijks waren de eerste overwinningen van de Reformatie voorbij, of Rome riep nieuwe strijdkrachten op, hopende haar vernietiging te volbrengen. In deze tijd werd de orde der jezuiten opgericht, de wreedste, gewetenloosste en machtigste van al de voorvechters van het pausdom. Afgesneden van aardse banden en menselijke belangen, gestorven voor de aanspraken van natuurlijke genegenheid, met rede en geweten geheel het zwijgen opgelegd, kenden zij geen andere regel, geen andere band dan die van hun orde, en geen andere plicht dan haar macht uit te breiden. Het evangelie van Christus had zijn aanhangers in staat gesteld het gevaar tegemoet te treden en lijden te verdragen, onverschrikt te midden van koude, honger, inspanning en armoede, om de banier der waarheid hoog te houden tegenover pijnbank, kerker en brandstapel. Om deze krachten te bestrijden, bezielde het jezuïtisme zijn volgelingen met een fanatisme dat hen in staat stelde soortgelijke gevaren te doorstaan en aan de macht der waarheid alle wapenen van misleiding tegenover te stellen. Geen misdaad was hun te groot om te begaan, geen bedrog te laag om toe te passen, geen vermomming te moeilijk om aan te nemen. Tot voortdurende armoede en nederigheid verplicht, was het hun weloverwogen streven rijkdom en macht te verwerven, zich te wijden aan de val van het protestantisme en aan het herstel van de pauselijke opperheerschappij.

„Wanneer zij verschenen als leden van hun orde, droegen zij een gewaad van heiligheid, bezochten gevangenissen en ziekenhuizen, dienden de zieken en de armen, verklaarden de wereld te hebben verzaakt, en droegen de heilige naam van Jezus, die weldoende rondging. Maar onder dit onberispelijke uiterlijk gingen dikwijls de meest misdadige en dodelijke bedoelingen schuil. Het was een grondbeginsel van de orde dat het doel de middelen heiligt. Volgens deze gedragsregel waren leugen, diefstal, meineed en moord niet alleen verschoonbaar, maar zelfs prijzenswaardig, wanneer zij de belangen van de kerk dienden. Onder allerlei vermommingen baanden de jezuiten zich een weg tot staatsambten, klommen op tot raadgevers van koningen en gaven vorm aan het beleid van naties. Zij werden dienaren om als spionnen hun meesters te bespieden. Zij stichtten colleges voor de zonen van vorsten en edelen, en scholen voor het gewone volk; en de kinderen van protestantse ouders werden verleid tot het onderhouden van pauselijke riten. Al de uiterlijke pracht en praal van de roomse eredienst werd aangewend om het verstand in verwarring te brengen en de verbeelding te verblinden en te bekoren, en aldus werd de vrijheid waarvoor de vaders hadden gezwegen en gebloed door de zonen verraden. De jezuiten verspreidden zich snel over Europa, en waar zij ook heengingen, volgde een herleving van het pausdom.”

„Om hun grotere macht te verlenen, werd een bul uitgevaardigd waarbij de inquisitie opnieuw werd ingesteld. Niettegenstaande de algemene afschuw waarmee zij werd gezien, zelfs in katholieke landen, werd dit verschrikkelijke tribunaal opnieuw opgericht door paapse heersers, en gruweldaden die te afschuwelijk waren om het daglicht te verdragen, werden in zijn geheime kerkeren herhaald. In vele landen werden duizenden en nog eens duizenden uit de ware bloem van de natie, de zuiversten en edelsten, de meest intellectuele en hoogopgeleide, vrome en toegewijde predikanten, ijverige en vaderlandslievende burgers, briljante geleerden, begaafde kunstenaars, bekwame ambachtslieden, gedood of gedwongen naar andere landen te

vluchten.

‘Dat waren de middelen waarop Rome een beroep had gedaan om het licht van de Reformatie te doven, om de Bijbel aan de mensen te onttrekken en de onwetendheid en het bijgeloof van de Donkere Middeleeuwen te herstellen. Maar onder Gods zegen en door de arbeid van die edele mannen die Hij had verwekt om Luther op te volgen, werd het protestantisme niet ten val gebracht. Niet aan de gunst of de wapenen van vorsten zou het zijn kracht te danken hebben. De kleinste landen, de nederigste en minst machtige volken, werden zijn bolwerken. Het was het kleine Genève, te midden van machtige vijanden die op haar ondergang zonnen; het was Holland op zijn zandbanken aan de noordelijke zee, worstelend tegen de tirannie van Spanje, toen het grootste en welvarendste der koninkrijken; het was het gure, onvruchtbare Zweden, dat overwinningen behaalde voor de Reformatie.’ *The Great Controversy*, 234, 235.

De Katholieke Kerk deed al wat zij kon om de Bijbel voor de mensen verborgen te houden, door te beweren dat haar heidense overleveringen en gebruiken boven Gods Woord staan. De leiders van het Laodiceïsche adventisme zullen dissidenten niet voor de rechter slepen vanwege de geschriften van Ellen White, maar katholieken die belijden de leiders van Battle Creek te zijn, zullen dat wel doen. De wezenlijke kern van het beest van het katholicisme is het aanwenden van wereldlijke macht om religieuze doeleinden te verwezenlijken. Toen het adventisme de wettige wereldlijke macht zocht om zijn instellingen te besturen, werden de vruchten van hun „heilige orde” zichtbaar.

In de context van de auto-da-fé-plechtigheden (daad van geloof) van de Spaanse Inquisitie verschijnen het riet en het kruis als symbolische elementen die verbonden zijn met de kruisiging van Christus. Het riet verwijst naar de schijnscepter die tijdens zijn kroning met doornen in Jezus’ hand werd geplaatst en die door Romeinse soldaten werd gebruikt om Hem te slaan, als symbool van spot, lijden en verachting.

Het kruis neemt een vooraanstaande plaats in de auto-da-fé-processies in. Een groen kruis (vaak omhuld met zwart rouwfloers) diende als het embleem van de Inquisitie, werd de voorafgaande dag in een afzonderlijke voorbereidende processie meegedragen en tijdens de plechtigheid tentoongesteld. Het symboliseerde het gezag van het tribunaal.

Verbeurdverklaring van goederen verwijst naar de confiscatie (sekwestratie of verbeurdverklaring) van de bezittingen van een veroordeelde persoon, een veelvoorkomende straf van de Inquisitie om het tribunaal te financieren en ketterij te bestraffen. Dit werd openbaar afgekondigd in de vonnissen van de auto-da-fé, waarbij de nadruk lag op openbare vernedering en afschrikking.

De geschriften van Ellen G. White veroordelen duidelijk en onomstotelijk het leiderschap dat haar geschriften zal verbieden in een poging het lied van de wijngaard dat wordt gezongen het zwijgen op te leggen; maar dit is de laatste daad van een onheilige orde, vlak voordat zij bij de zondagswet hun karakter openlijk zullen openbaren. Een „katholieke processie” stemt overeen met de vijfentwintig oude mannen die zich voor de zon neerbogen. In de volgende vier alinea’s stelt de eerste alinea het „belijdende volk van God” in de „laatste dagen” voor. De passage leert duidelijk dat in de laatste dagen Zevende-dags Adventistische predikanten in „kerken en in grote bijeenkomsten in de open lucht” „bij de mensen zullen aandringen op de noodzaak de eerste dag

van de week te houden.”

„De Heere heeft een twist met Zijn belijdende volk in deze laatste dagen. In deze twist zullen mannen in verantwoordelijke posities een weg inslaan die lijnrecht tegengesteld is aan die welke Nehemia volgde. Zij zullen niet alleen zelf de sabbat negeren en verachten, maar ook trachten die anderen te ontnemen door haar te begraven onder het puin van gewoonte en overlevering. In kerken en in grote bijeenkomsten in de open lucht zullen predikanten het volk de noodzaak voorhouden van het onderhouden van de eerste dag der week. Er zijn rampen op zee en op het land; en deze rampen zullen toenemen, de ene ramp kort op de andere volgende; en het kleine gezelschap van gewetensvolle sabbathhouders zal worden aangewezen als degenen die door hun veronachtzaming van de zondag de toorn Gods over de wereld brengen.”

Dit duidt de zevendedagsadventisten duidelijk aan als het „beleden volk van God” dat de zondagsviering zal aanmoedigen, en dat zij ook „de kleine groep gewetensvolle sabbathhouders” zullen „aanwijzen”. In de volgende alinea benadrukt zij dat de vervolging van vroegere eeuwen herhaald zal worden. De voorafgaande alinea eindigde ermee dat zij het beleden volk van God aanwees in tegenstelling tot hen die zij gewetensvolle sabbathhouders noemt. Vervolgens brengt zij geschiedenissen uit het verleden ter sprake en waarschuwt zij dat die geschiedenissen in de laatste dagen herhaald zullen worden. Zij is volkomen duidelijk.

„Satan dringt op deze leugen aan, opdat hij de wereld gevangen neme. Het is zijn plan de mensen te dwingen dwalingen te aanvaarden. Hij neemt een actief aandeel in de verbreiding van alle valse godsdiensten en zal voor niets terugdeinzen in zijn pogingen om dwaalleringen op te leggen. Onder de dekmantel van godsdienstige ijver hebben mensen, onder invloed van zijn geest, voor hun medemensen de wreedste folteringen uitgedacht en hun de afschuwelijkste smarten aangedaan. Satan en zijn handlangers bezitten nog steeds dezelfde geest; en de geschiedenis van het verleden zal zich in onze dagen herhalen.

“Er zijn mannen die hun verstand en wil erop hebben gezet het kwaad te volbrengen; in de duistere schuilhoeken van hun hart hebben zij besloten welke misdaden zij zullen begaan. Deze mannen bedriegen zichzelf. Zij hebben Gods grote maatstaf van recht verworpen en hebben daarvoor in de plaats een maatstaf van hun eigen makelij opgericht, en door zichzelf aan deze maatstaf te toetsen, verklaren zij zichzelf heilig. De Heer zal hun toestaan te openbaren wat er in hun hart is, de geest van de meester die hen beheerst in daden om te zetten. Hij zal toelaten dat zij hun haat tegen zijn wet tonen in hun behandeling van hen die trouw zijn aan haar eisen. Zij zullen worden gedreven door dezelfde geest van godsdienstige razernij die de menigte voortjoeg die Christus kruisigde; kerk en staat zullen in dezelfde verdorven harmonie verenigd zijn.

“De kerk van heden is getreden in de voetsporen van de Joden van ouds, die de geboden van God terzijde stelden omwille van hun eigen overleveringen. Zij heeft de verordening veranderd, het eeuwige verbond verbroken, en nu zijn, evenals toen, hoogmoed, ongeloof en ontrouw het gevolg. Haar ware toestand wordt weergegeven in deze woorden uit het lied van Mozes: ‘Zij hebben zich verdorven, zij zijn Zijn kinderen niet, dat is hun schandvlek; het is een verkeerd en verdraaid geslacht. Vergeldt gij de HEERE aldus, gij dwaas en onwijs volk? Is Hij niet uw Vader, Die u verworven heeft? Heeft Hij u niet gemaakt en bevestigd?’” Review and

Herald, 18 maart 1884.

Er is passage na passage in de Geest der Profetie waarin de vervolging in de laatste dagen van Gods getrouwen wordt aangeduid, en de “kerk van heden” die zij aanwijst, is niet het christendom in het algemeen, maar de kerk die zij herhaaldelijk aanduidt als voorafgebeeld door de Joodse kerk. Die duidelijke passages in haar geschriften vormen de drijfveer voor de Kerk der Zevende-dags Adventisten om te trachten beperkingen op te leggen aan de geschriften van Zuster White, zoals haar droom dit zo treffend aanduidt. Hun optreden tegen haar geschriften, die klaarblijkelijk de goederen van haar huis zijn die door de leiders van Battle Creek verboden moeten worden, nadat zij waren veranderd in een heilige orde van het katholicisme. Hun aanval op haar geschriften wordt eveneens voorgesteld door de aanval op de geschriften van Jeremia. Ellen Whites droom is een tweede getuige van het verbranden van Jeremia’s geschriften.

In de derde generatie van het Laodiceaanse adventisme was compromis het overheersende thema. De derde generatie wordt voorgesteld door de gemeente van Pergamum. Vanaf de publicatie van W. W. Prescotts boek getiteld *The Doctrine of Christ* in 1919 tot aan de publicatie van *Questions on Doctrine* in 1957 strekt zich een overgangperiode uit, weergegeven door een alfapublicatie en eindigend met een omegapublicatie. Het eerste boek vertegenwoordigde W. W. Prescotts verwerping van de Leeuw uit de stam van Juda ten gunste van de afvallige protestantse opvatting van Christus. Prescotts boek, treffend getiteld *The Doctrine of Christ*, ontdaan van de Milleritische profetische boodschap haar wezen, zodat de lege definitie van Jezus overbleef die door het katholicisme en het afvallige protestantisme wordt vereerd. Het laatste boek in die generatie omschrijft een heiliging en rechtvaardiging die Gods wet, Zijn gerechtigheid en barmhartigheid vernietigen. Het oude Israël kreeg de verantwoordelijkheid toevertrouwd om de bewaarders van Gods wet te zijn, en het adventisme moest niet alleen de bewaarder van Gods wet zijn, maar ook van Zijn profetische Woord. In 1919 verscheen een boek dat de verdediging van Gods profetische Woord verwierp, waarmee het begin werd gemarkeerd van de derde generatie van het Laodiceaanse adventisme, die eindigde met een boek dat Gods wet verwerpt.

„Indien u halsstarrigheid van hart koestert, en door hoogmoed en eigengerechtigheid uw fouten niet belijdt, zult u overgelaten worden aan Satans verzoeking. Indien u, wanneer de Heere u uw dwalingen openbaart, niet berouw hebt of belijdenis doet, zal Zijn voorzienigheid u steeds opnieuw over hetzelfde terrein voeren. U zult eraan worden overgelaten vergissingen van gelijke aard te maken; u zult wijsheid blijven ontberen en zonde gerechtigheid noemen, en gerechtigheid zonde. De menigte misleidingen die in deze laatste dagen de overhand zal hebben, zal u omsingelen, en u zult van leidsman veranderen, zonder te weten dat u dit hebt gedaan.” *Review and Herald*, 16 december 1890.

Pergamus, de derde gemeente, leidde tot Thyatire, de pauselijke kerk, die de vierde generatie is, wanneer de vijfentwintig mannen zich buigen voor het symbool van Thyatire’s gezag.

“De regeling die door de vroege kolonisten werd aangenomen, waarbij alleen leden van de kerk mochten stemmen of een ambt bekleden in het burgerlijk bestuur, leidde tot de verderfelijkste gevolgen. Deze maatregel was aanvaard als een middel om de zuiverheid van de staat te bewaren, maar zij had de verdorvenheid van de kerk tot gevolg. Aangezien een

geloofsbelijdenis de voorwaarde was voor stemrecht en het bekleden van een ambt, verenigden velen zich, uitsluitend gedreven door motieven van wereldse politiek, met de kerk zonder een verandering van hart. Zo gingen de kerken in aanzienlijke mate bestaan uit onbekeerde personen; en zelfs in de bediening bevonden zich zij die niet alleen dwaalleer aanhingen, maar ook onkundig waren van de vernieuwende kracht van de Heilige Geest. Zo werden opnieuw de kwalijke gevolgen aangetoond, die in de geschiedenis van de kerk vanaf de dagen van Constantijn tot op heden zo dikwijls zijn waargenomen, van het pogen de kerk op te bouwen met behulp van de staat, van het invoeren van de wereldlijke macht ter ondersteuning van het evangelie van Hem die verklaarde: 'Mijn koninkrijk is niet van deze wereld.' Johannes 18:36. De vereniging van kerk en staat, hoe gering de mate daarvan ook moge zijn, schijnt de wereld weliswaar dichterbij de kerk te brengen, maar brengt in werkelijkheid slechts de kerk dichterbij de wereld." *The Great Controversy*, 297.

De „vereniging van de kerk met de staat, al ware de mate ervan nog zo gering, schijnt de wereld weliswaar dichterbij de kerk te brengen, maar brengt in werkelijkheid slechts de kerk dichterbij de wereld." Op 18 mei 1977 overhandigde Bert B. Beach (een bestuurder in de Noord-Europa–West-Afrika Divisie van de kerk en betrokken bij interkerkelijke betrekkingen) tijdens een groepsaudiëntie in Rome een met goud bedekte medaille aan de antichrist, paus Paulus VI. Dit maakte deel uit van een bijeenkomst van de Conference of Secretaries of World Confessional Families. Over deze gebeurtenis werd bericht in de *Adventist Review* (11 augustus 1977) en zij werd door Religious News Service aangemerkt als de eerste keer dat een officiële vertegenwoordiger van de SDA een pontifex ontmoette.

„De Heere heeft een vloek uitgesproken over hen die van de Schriften afnemen of eraan toevoegen. De grote IK BEN heeft vastgesteld wat de regel van geloof en leer zal uitmaken, en Hij heeft beschikt dat de Bijbel een huisboek zal zijn. De kerk die vasthoudt aan het Woord van God is onverenigbaar gescheiden van Rome. Protestanten stonden eens aldus afgescheiden van deze grote kerk van afval, maar zij zijn haar meer genaderd en bevinden zich nog steeds op de weg van verzoening met de Kerk van Rome. Rome verandert nooit. Haar beginselen zijn in het minst niet veranderd. Zij heeft de breuk tussen haarzelf en de protestanten niet verkleind; zij hebben alle toenadering gezocht. Maar wat bewijst dit ten aanzien van het protestantisme van deze tijd? Het is de verwerping van de Bijbelse waarheid die mensen tot het ongeloof doet naderen. Het is een afvallige kerk die de afstand tussen zichzelf en het pausdom verkleint.

„Het zijn zielen als Luther, Cranmer, Ridley, Hooper en de duizenden edele mannen die martelaren waren om der waarheid wil, die de ware protestanten zijn. Zij stonden als trouwe wachters van de waarheid en verklaarden dat het protestantisme onbekwaam is tot vereniging met het rooms-katholicisme, maar even ver gescheiden moet zijn van de beginselen van het pausdom als het oosten van het westen. Zulke voorstanders van de waarheid konden evenmin in overeenstemming zijn met 'de mens der zonde' als Christus en Zijn apostelen. In vroegere tijden voelden de rechtvaardigen dat het onmogelijk was zich met Rome te verbinden, en hoewel hun verzet tegen dit stelsel van dwaling werd volgehouden met gevaar voor bezit en leven, hadden zij toch de moed hun afzondering te handhaven en manmoedig voor de waarheid te strijden. De Bijbelse waarheid was hun dierbaarder dan rijkdom, eer, of zelfs het leven zelf. Zij konden het niet verdragen de waarheid begraven te zien onder een massa van bijgeloof en

leugenachtige sofistelij. Zij namen het Woord van God in hun handen en verhieven de banier van de waarheid voor het volk, terwijl zij moedig verkondigden wat God hun had geopenbaard door ijverig onderzoek van de Bijbel. Zij stierven de wreedste dood om hun trouw aan God, maar door hun bloed kochten zij voor ons vrijheden en voorrechten die velen die beweren protestanten te zijn, lichtvaardig prijsgeven aan de macht van het kwaad. Maar zullen wij deze duur gekochte voorrechten prijsgeven? Zullen wij de God des hemels beledigen en, nadat Hij ons van het roomse juk heeft bevrijd, onszelf opnieuw in slavernij brengen onder deze antichristelijke macht? Zullen wij ons verval bewijzen door onze godsdienstvrijheid, ons recht God te aanbidden overeenkomstig de inspraak van ons eigen geweten, prijs te geven?"

„De stem van Luther, die weergalmde in bergen en dalen, die Europa deed beven als door een aardbeving, riep een leger van edele apostelen van Jezus tevoorschijn, en de waarheid waarvoor zij opkwamen, kon niet tot zwijgen worden gebracht door brandstapels, door foltering, door kerkers, door de dood; en nog steeds zeggen de stemmen van het edele leger der martelaren ons dat de Roomse macht de voorzegde afval van de laatste dagen is, het geheimenis der ongerechtigheid dat Paulus reeds in zijn dagen zag beginnen te werken. Het rooms-katholicisme wint snel terrein. Het pausdom is in opkomst, en zij die hun oor hebben afgewend van het horen van de waarheid, luisteren naar haar misleidende fabelen. Pauselijke kapellen, pauselijke colleges, nonnenkloosters en kloosters nemen toe, en de protestantse wereld schijnt te slapen. Protestanten verliezen het kenmerk van onderscheid dat hen van de wereld onderscheidde, en zij verkleinen de afstand tussen zichzelf en de Roomse macht. Zij hebben hun oor afgewend van het horen van de waarheid; zij zijn onwillig geweest het licht te aanvaarden dat God op hun pad liet schijnen, en gaan daarom de duisternis in. Zij spreken met verachting over het denkbeeld dat er een herleving zal zijn van de vroegere wrede vervolging van de zijde van roomsgezinden en van hen die zich met hen verbinden. Zij erkennen niet het feit dat het Woord van God zulk een herleving ten volle voorzegt, en willen niet toegeven dat het volk van God in de laatste dagen vervolging zal lijden, hoewel de Bijbel zegt: ‘De draak werd toornig op de vrouw en ging heen om oorlog te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden van God bewaren en het getuigenis van Jezus Christus hebben.’”

“Het pausdom is de godsdienst van de menselijke natuur, en de grote massa der mensheid heeft een leer lief die hun toestaat zonde te bedrijven en hen toch van de gevolgen daarvan bevrijdt. Mensen moeten een of andere vorm van godsdienst hebben, en deze godsdienst, door menselijke vinding gevormd en toch goddelijk gezag opeisend, past de vleeselijke gezindheid. Mensen die zichzelf wijs en verstandig achten, wenden zich in hoogmoed af van de maatstaf der gerechtigheid, de tien geboden, en menen niet dat het met hun waardigheid in overeenstemming is onderzoek te doen naar de wegen van God. Daarom begeven zij zich op valse wegen, op verboden paden, worden zelfgenoegzaam, opgeblazen, naar het voorbeeld van de paus, niet naar het voorbeeld van Jezus Christus. Zij moeten een vorm van godsdienst hebben die de minste eis stelt aan geestelijkheid en zelfverloochening, en aangezien onheilige menselijke wijsheid hen er niet toe zal brengen een afkeer van het pausdom te hebben, worden zij van nature aangetrokken tot zijn voorzieningen en leerstellingen. Zij willen niet wandelen in de wegen des Heeren. Zij zijn al te zeer verlicht om God biddend en ootmoedig te zoeken, met een verstandig inzicht in zijn woord. Daar zij er niet om geven de wegen des Heeren te kennen, staan hun gedachten geheel open voor misleidingen, geheel gereed om de leugen aan

te nemen en te geloven. Zij zijn bereid zich de meest onredelijke, meest tegenstrijdige onwaarheden als waarheid te laten opdringen.”

„Het meesterwerk van Satans misleiding is het pausdom; en terwijl is aangetoond dat een tijd van grote verstandelijke duisternis het rooms-katholicisme gunstig gezind was, zal ook worden aangetoond dat een tijd van groot verstandelijk licht eveneens zijn macht begunstigt; want de gedachten van de mensen zijn geconcentreerd op hun eigen superioriteit en zij wensen God niet in hun kennis te behouden. Rome maakt aanspraak op onfeilbaarheid, en protestanten volgen dezelfde lijn. Zij verlangen er niet naar de waarheid te onderzoeken en van licht voort te gaan tot een groter licht. Zij metselen zich in met vooroordeel en schijnen bereid te zijn misleid te worden en anderen te misleiden.

„Maar hoewel de houding van de kerken ontmoedigend is, is er toch geen reden om de moed te verliezen; want God heeft een volk dat zijn trouw aan zijn waarheid zal bewaren, dat de Bijbel, en de Bijbel alleen, tot zijn regel van geloof en leer zal maken, dat de standaard zal verheffen en de banier hoog zal houden waarop geschreven staat: „De geboden van God en het geloof van Jezus.” Zij zullen een zuiver evangelie hoogachten en de Bijbel tot de grondslag van hun geloof en leer maken.

„Voor een tijd als deze, waarin mensen de wet van de Heere der heerscharen terzijde werpen, is het gebed van David van toepassing: ‘Het is tijd voor U, HEERE, om te handelen, want zij hebben Uw wet krachteloos gemaakt.’ Wij naderen een tijd waarin bijna algemene verachting over de wet van God zal worden uitgestort, en Gods geboden onderhoudende volk zwaar op de proef zal worden gesteld; maar zullen zij hun eerbied voor de wet van Jehovah verliezen omdat anderen haar bindende aanspraken niet zien en niet beseffen? Laat Gods geboden onderhoudende volk, evenals David, Gods wet eerbiedigen in dezelfde mate als mensen haar terzijde werpen en met oneerbiedigheid en verachting overladen.” Signs of the Times, 19 februari 1894.

Twee jaar voordat de antichrist door een leider van de Laodicese Kerk der Zevende-dags Adventisten met een gouden medaille werd onderscheiden, werd in 1975 een rechtszaak tegen de Kerk der Zevende-dags Adventisten aangespannen: EEOC v. Pacific Press Publishing Association (zaak nr. C-74-2025 CBR bij de U.S. District Court for the Northern District of California), waarin de Equal Employment Opportunity Commission het uitgevershuis van de kerk namens twee vrouwelijke werknemers—Merikay Silver (een voormalige redacteur die ten tijde van de rechtszaak reeds was vertrokken) en Lorna Tobler—aanklaagde wegens op geslacht gebaseerde discriminatie in salaris en secundaire arbeidsvoorwaarden. De kerk verdedigde haar praktijken ten dele door zich te beroepen op religieuze vrijstellingen en door haar bestuursstructuur toe te lichten.

In een beëdigde verklaring gedateerd 6 februari 1976 (onderdeel van een verweerschrift dat bij de rechtbank werd ingediend) ging Neal C. Wilson (destijds president van de Noord-Amerikaanse Divisie van de kerk, en later president van de Generale Conferentie van 1979–1990) in op de historische opvattingen van de kerk over het rooms-katholicisme. De verklaring werd afgelegd in de context van een betoog tegen typering van de kerk als hebbende een „hiërarchie” die vergelijkbaar zou zijn met het pauselijke systeem. Het volledige relevante citaat luidt: „Hoewel het

waar is dat er in het leven van de Zevende-dags Adventisten een periode is geweest waarin het kerkgenootschap een uitgesproken anti-rooms-katholiek standpunt innam, en de term 'hiërarchie' in pejoratieve zin werd gebruikt om te verwijzen naar de pauselijke vorm van kerkbestuur, was die houding van de zijde van de Kerk niets anders dan een uiting van het wijdverbreide antipapisme onder conservatieve protestantse denominaties in het begin van deze eeuw en in het laatste deel van de vorige, en is zij nu, voor zover het de Kerk der Zevende-dags Adventisten betreft, verwezen naar de historische afvalhoop.”

Dit weerspiegelt een verschuiving weg van de traditionele profetische interpretatie van de kerk, die het pausdom in Openbaring identificeerde als het 'beest' of de antichrist. Critici binnen en buiten de kerk hebben dit uitgelegd als een afzwakking of opgave van die anti-katholieke houding om zich te voegen naar het moderne oecumenisme of juridische verdedigingslijnes. Wilson duidde in 1985 de voorzitters van de verschillende divisies van de kerk aan als “kardinalen”, toen hij verklaarde: “... er is geen 'kardinaal' uit alle landen van het Verre Oosten, terwijl er waarschijnlijk twee 'kardinalen' uit Afrika zullen zijn.”

Zuster White verklaarde dat het een afvallige kerk is die de afstand tussen zichzelf en de paus verkleint! Het compromis van de derde generatie wordt voorgesteld als het wenen over Tammuz in Ezechiël acht, en door het compromis van Pergamus. De eerste generatie van 1863 tot 1888 vertegenwoordigde de gemeente van Efeze, een gemeente die haar eerste liefde verloor, en de eerste liefde van de Milleritische bewegingen was de profetische boodschap, en het eerste hoofdstuk van die profetische boodschap waren de „zeven tijden” die in 1863 terzijde werden gesteld.

Van 1888 tot 1919 was de tweede generatie, voorgesteld door Smyrna en Ezechiëls verborgen kamers, getuige van de dood van de Geest der Profetie, toen zuster White in 1915 ter ruste werd gelegd. Meer bijzonderheden over de vier generaties zijn noodzakelijk om het getuigenis te voltooien, maar de voortschrijdende opstand moet worden begrepen om ten volle te beseffen hoe een afvallig volk de geschriften van Ellen White kon „verbieden”, of hoe zij de eerste dag van de week als aanvaardbaar konden bevorderen. Judas werkt samen met de „dronkaards van Efraïm” die „over dit volk heersen” in Jeruzalem, en zij die Jeruzalem regeren en zich voor de zon neerbuigen, worden voorgesteld door het Sanhedrin.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

„Onder de belijdende kinderen van God is zo weinig geduld betoond, zijn zo veel bittere woorden gesproken, is zo veel veroordeling geuit tegen hen die niet van ons geloof zijn. Velen hebben hen die tot andere kerken behoren, beschouwd als grote zondaars, terwijl de Heere hen niet aldus beschouwt. Degenen die aldus neerzien op de leden van andere kerken, hebben het nodig zich te vernederen onder de machtige hand van God. Degenen die zij veroordelen, hebben mogelijk slechts weinig licht, weinig gelegenheden en voorrechten gehad. Indien zij het licht hadden gehad dat velen van de leden van onze gemeenten hebben gehad, zouden zij wellicht veel verder gevorderd zijn en hun geloof beter aan de wereld hebben vertegenwoordigd. Van hen die roemen in hun licht en er toch niet in wandelen, zegt Christus: 'Maar Ik zeg u, het zal voor Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn op de dag des oordeels dan voor

u. En gij, Kapernaüm [Zevendedagsadventisten, die groot licht hebben gehad], die tot de hemel toe verheven zijt [wat voorrechten betreft], gij zult tot de hel toe neergestoten worden; want indien in Sodom de krachten waren geschied die in u geschied zijn, het zou gebleven zijn tot op deze dag. Maar Ik zeg u, dat het voor het land van Sodom verdraaglijker zal zijn op de dag des oordeels dan voor u.' Te dien tijde antwoordde Jezus en zei: 'Ik dank U, Vader, Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen [naar hun eigen oordeel] verborgen hebt, en ze aan kinderkens hebt geopenbaard.'"

„En nu, omdat gij al deze werken gedaan hebt, spreekt de HEERE, en Ik tot u gesproken heb, vroeg op zijnde en sprekende, maar gij niet gehoord hebt; en Ik u geroepen heb, maar gij niet geantwoord hebt; daarom zal Ik met dit huis, dat naar Mijn Naam genoemd is, waarop gij vertrouwt, en met de plaats die Ik aan u en aan uw vaderen gegeven heb, doen zoals Ik aan Silo gedaan heb. En Ik zal u van voor Mijn aangezicht wegwerpen, zoals Ik al uw broeders, ja, het gehele zaad van Efraïm, weggeworpen heb.”

„De Heer heeft onder ons instellingen van groot belang opgericht, en zij moeten worden bestuurd, niet zoals wereldse instellingen worden bestuurd, maar naar Gods orde. Zij moeten worden beheerd met het oog enkel gericht op zijn heerlijkheid, opdat op alle mogelijke wijzen verloren zielen gered mogen worden. Tot het volk van God zijn de getuigenissen van de Geest gekomen, en toch hebben velen geen acht geslagen op bestraffingen, waarschuwingen en raadgevingen.

“Hoor nu dit, o dwaas volk en zonder verstand, dat ogen heeft en niet ziet, dat oren heeft en niet hoort: vreest gij Mij niet, spreekt de HEERE; zult gij niet beven voor Mijn aangezicht, Ik, Die het zand gesteld heb tot grens van de zee, tot een eeuwige verordening, zodat zij die niet kan overschrijden? En al werpen haar golven zich op, zij vermogen niets; al bruisen zij, toch kunnen zij er niet overheen gaan. Maar dit volk heeft een afvallig en weerspannig hart; zij zijn afgevallen en heengegaan. Ook zeggen zij niet in hun hart: Laat ons nu de HEERE, onze God, vrezen, Die regen geeft, zowel de vroege als de late regen, op zijn tijd; Hij bewaart voor ons de vastgestelde weken van de oogst. Uw ongerechtigheden hebben deze dingen afgewend, en uw zonden hebben het goede van u teruggehouden.... Zij berechten de rechtszaak niet, de rechtszaak van de wees, en toch hebben zij voorspoed; en het recht van de behoeftigen handhaven zij niet. Zou Ik om deze dingen geen bezoeking doen komen? spreekt de HEERE; zou Mijn ziel zich niet wreken aan een volk als dit?”

“Zal de Heere genoodzaakt zijn te zeggen: ‘Bid niet voor dit volk, hef voor hen geen geroep noch gebed op, en doe voor hen geen voorbede tot Mij; want Ik zal u niet horen’? ‘Daarom zijn de regenbuien ingehouden, en er is geen spade regen geweest.... Zult gij niet van nu af tot Mij roepen: Mijn Vader, Gij zijt de Leidsman van mijn jeugd?’” Review and Herald, 1 augustus 1893.